

Πανηγύρισε η Αργιθέα - Το μήνυμα του Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος για την εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Κατά την εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε την πανηγυρική Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Τ.Κ. Μεταμορφώσεως Αργιθέας, πλαισιωμένος από ευσεβείς πιστούς της περιοχής.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Τιμόθεος

απηύθυνε μεστό θεολογικών νοημάτων λόγο προς το εκκλησίασμα, αναφερόμενος στο βαθύτερο περιεχόμενο της εορτής της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος:

«Το γεγονός της Θείας Μεταμορφώσεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, το οποίο μέσα στην εμπειρία και τη συνείδηση της Εκκλησίας, καταγράφεται ως μεγάλη Δεσποτική εορτή. Είναι μία από τις εορτές που σηματοδοτεί το μυστήριο της Θείας Οικονομίας του Θεού Λόγου, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, αλλά και, όπως όλοι γνωρίζουμε, μέσα στην καρδιά του καλοκαιριού του θέρους, συγκεντρωνόμαστε στους ναούς μας για να γευθούμε, γιατί περί γεύσεως και γνώσεως Θεού μπορούμε να ομιλούμε γύρω από τη θεολογία και τη διδασκαλία της Εκκλησίας μας για τη μεγάλη εορτή της Θείας Μεταμορφώσεως.

Τα γεγονότα, λίγο πολύ θεωρώ ότι είναι γνωστά σε όλους μας. Ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός ανεβαίνει στο Όρος, παραλαμβάνει μαζί Του τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. Κατά την ώρα της προσευχής – αυτό είναι πολύ σημαντικό, αυτό θα πρέπει πολύ να το έχουμε στο μυαλό μας, ότι όλα τα μεγάλα γεγονότα της Θείας Οικονομίας ο Ιησούς τα πραγματοποιεί εν μέσω προσευχής. Το πόσο αναγκαίο δηλαδή είναι η προσευχή για τη ζωή του καθενός από εμάς.

Την ώρα της προσευχής λοιπόν, επιτρέπει στους μαθητές να δουν το Αρχέτυπον Κάλλος – αυτό που είναι. Όχι αυτό το οποίον φαίνεται ανάμεσά τους: ενανθρωπήσας Θεός με τη σάρκα Του, αλλά αυτή η σάρκα είναι Θεία σάρκα, Θεοειδής σάρκα, και η οποία περικλείει μέσα της την Θεότητα του Θεού Λόγου. Αυτό λοιπόν, οι μαθητές το είδαν με τα μάτια τους.

Επέτρεψε ο Θεός, λίγο πριν από το Πάθος Του, τον Σταυρικό Του θάνατο, οι μαθητές να δουν τη Θεία Δόξα Του. Να Τον βλέπουν απαστράπτοντα, φως, εκ φωτός προϊόν, και τα ενδύματά Του να είναι λευκά ως χιών. Μια παρουσία που μέσα τους, μπορούσε να επιβεβαιώσει όλα αυτά τα οποία έβλεπαν λίγο πριν: τα θαύματά Του, τη διδασκαλία Του, να μπορεί να διώχνει δαιμόνια, να βλέπουν οι τυφλοί, να περπατούν οι χωλοί. Όλη αυτήν δηλαδή την παρουσία του Θεού, η οποία με σημεία, με θαύματα, παρουσίαζε μπροστά τους.

Εκείνη την ώρα λοιπόν, παρουσιαζόνταν ο ίδιος ο ενανθρωπήσας Θεός, μέσα στη δόξα και στο γνόφο της Θεότητός Του. Και μάλιστα όχι μόνον αυτό, αλλά να συνομιλεί με τον Μωυσή και με τον Ηλία. Αυτές τις δύο μεγάλες βιβλικές μορφές της Παλαιάς Διαθήκης. Για να μας επιβεβαιώσει ακόμη μία φορά ότι είναι Θεός ζώντων και νεκρών. Γιατί ο Ηλίας δεν εγνώρισε θάνατο, εν αντιθέσει με τον Μωυσή, ο οποίος μετά από τον θάνατό του ετάφη. Όμως και οι δύο μεγάλοι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης και δίκαιοι, οι οποίοι μας μίλησαν για την ενανθρωπήσαντα Κύριο Ιησού Χριστό.

Και βλέπετε, επάνω στο Όρος Θαβώρ, καταλύεται ο χρόνος. Δεν υπάρχει χρόνος για τον Θεό, γιατί ο Θεός είναι ο Ών, ο Ήν και ο Ερχόμενος. Μια εσχατολογική παρουσία του Θεού στη ζωή των ανθρώπων. Ο Ών, αυτός που υπήρχε πάντοτε. Ο Ήν, αυτός που είναι εδώ, παρών. Αλλά και ο Ερχόμενος – αυτός ο οποίος έρχεται μέσα στις καρδιές των ανθρώπων διά των Αγίων Μυστηρίων και επιβεβαιώνει την παρουσία του Ανάρχου Θεού. Αυτό λοιπόν είναι το γεγονός της Θείας Μεταμορφώσεως.

Όμως, υπάρχουν προεκτάσεις πολύ βασικές και πολύ ουσιαστικές μέσα στη ζωή και την εμπειρία της Εκκλησίας. Το γεγονός της Θείας Μεταμορφώσεως και ότι οι μαθητές – οι τρεις – είδαν τον Μεταμορφωθέντα Κύριο, δηλαδή τι είδαν; Την Άκτιστη Δόξα του Θεού. Προσέλαβαν τις Άκτιστες Ενέργειες του Θεού.

Αυτό λοιπόν μας δίνει τη δυνατότητα – ή αν θέλετε, αδελφοί μου, καλύτερα – την βεβαιότητα, ότι ο άνθρωπος μετέχει των ακτίστων δωρεών του Θεού. Και αν πάμε λίγο να ακούσουμε τον μεγάλο Πατέρα και Διδάσκαλο της Εκκλησίας, τον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο, μας λέγει ο μεγάλος αυτός θεολόγος της Εκκλησίας μας, ότι ο Θεός με θήτα κεφαλαίο, είναι εν μέσω θεών με θήτα μικρό. Και είμαστε εμείς αυτοί – είναι ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης και είναι διαχρονικά όλοι οι μαθητές και οι Απόστολοι του Ιησού Χριστού. όλοι αυτοί οι οποίοι ακούν τον λόγο του Θεού, και προσπαθούν στην ζωή τους να τον εφαρμόσουν και να ζουν με τον λόγο του Θεού.

Αυτοί είναι οι “θεοί”, οι οποίοι έχουν ανάμεσά τους τον ενανθρωπήσαντα Θεό, Κύριό μας Ιησού Χριστό. Όμως, για να κατανοήσουμε την σπουδαιότητα της εορτής – διότι δεν είναι μόνο να ερχόμαστε και να γεμίζουμε τους ναούς μας, να νηστεύουμε λίγες μέρες, άντε να προσευχόμαστε, άντε να κάνουμε τούτο – είναι μια εμπειρία του Θεού. Ο Χριστιανός καλείται εις τη ζωή του να έχει εμπειρία του Θεού. Γνώση του Θεού, γνώση του Θεού. Και αυτό μας το λέγει ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός. Αν πάτε λίγο και διαβάσετε το σημερινό Ευαγγελικό Ανάγνωσμα, στο Κατά Ματθαίον Ιερό Ευαγγέλιο, λίγο πριν, κάνει μία πολύ ωραία διδασκαλία:

«Ὃς θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἄράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι».

Ετοιμάζεται για το Πάθος Του ο Χριστός. Την Θεία Μεταμόρφωσή Του την πραγματοποιεῖ σαράντα ἡμέρες πριν ἀπὸ το ἐκούσιο Πάθος και τον Σταυρικό Θάνατο. Και ο Λόγος Του εἶναι σταυρικός. Ὁχι μόνον γι' Αὐτόν, ἀλλὰ κυρίως για αὐτοὺς που Τον ἀκούν.

Ἡ διδασκαλία της Εκκλησίας και ἡ ἐμπειρία της Εκκλησίας εἶναι ὅτι ο Χριστός δοξάζεται στο Πάθος Του και στο Σταυρικό Του Θάνατο. Εκεί δοξάζεται ο Θεός. Ἄρα, δεν ἔχει μέσα Του κάτι ο Κύριός μας Ἰησοὺς Χριστός, περὶ του ἐκουσίου Πάθους Του. Γιατί θα τελειώσει το ἔργο. Θα ολοκληρώσει την παρουσία Του ἀνάμεσα στη ζωή των ἀνθρώπων. Και αὐτόν τον λόγο που κάνει, Τον κάνει για τους μαθητές Του και για ὅλους εμάς.

Αὐτός ο οποίος θέλει να ἀκολουθήσει τον Χριστό πρέπει να σταυρώσει τα πάθη του και τις ἐπιθυμίες του. Πρέπει να κάνει δρόμο σταυρικό. Να μην ἔχει ἐγωισμούς, να μην ἔχει φιλαυτία, να μην ἔχει φθόνο, να μην ἔχει ἄλλα πάθη που συντρέχουν μέσα στον ἄνθρωπο. Και δυστυχῶς συντηροῦν τον ἄνθρωπο. Γιατί ζε σε μια κατάσταση ψευδῆ ο ἄνθρωπος. Αὐτά συντηροῦν τον ἄνθρωπο. Και νομίζει ο ἄνθρωπος ὅτι κάνει το καλό. Και συνεχίζει μετὰ και τί λέγει στους μαθητές: Αὐτός ο οποίος λέγει «θέλει να σώσει την ψυχὴ του», πρέπει να την χάσει την ψυχὴ του. Αὐτό που εἶπε πριν.

Δηλαδή, να βγάλει τον κακό του εαυτό, να καθαρῖσει τον εαυτό του ἀπὸ ὅλα αὐτά τα σκύβαλα της καθημερινότητας, τα σκουπίδια αὐτά που ἔχουμε ὅλοι μας και ἀναμασάμε κάθε μέρα, κάθε λίγο συνεχῶς. Αὐτά να τα βγάλει, να τα πετάξει ἀπὸ πάνω του. Και ὁποῖος λοιπόν, θέλει να σώσει την ψυχὴ του, θα πρέπει να την χάσει. Δηλαδή τι; Να την χάσει; Να αυτοκτονήσει; Να κάνει τι; Να την παραδώσει στον Χριστό. Και ο Χριστός μας την προσφέρει θεομένη αὐτή την ψυχὴ. Ο Χριστός μας την προσφέρει καθαρῖσμένη, ὅπως Αὐτός μεταμορφώθηκε πάνω στο ὄρος Θαβώρ και ἔλαμψε ως ο ἥλιος και τα ἱμάτιά Του ἦταν λευκά σαν το χιόνι. Ἐτσι θα μας την δώσει, ἔτσι μας κάνει ο Θεός, ἀδελφοί.

Το γεγονός λοιπόν της Θείας Μεταμορφώσεως δεν το γιορτάζουμε για να πούμε «άντε το γιορτάσαμε και φέτος», «άντε θα φάμε και μπακαλιάρο μετὰ». Δεν εἶναι αὐτό το πράγμα. Εἶναι πῶς αὐτό το Φως της Θεότητος, το οποίο ἐπιβεβαιώθηκε ἐπάνω στο ὄρος Θαβώρ ἐνώπιον των μαθητῶν και ἐνυπάρχει μέσα στην Εκκλησία και μποροῦν οἱ ἄνθρωποι να το προσλάβουν. Μποροῦν οἱ ἄνθρωποι να το κάνουν δικό τους. Γιατί; Γιατί και οἱ ἄνθρωποι εἶναι φως.

Το πρῶτὶ ψάλαμε στο ἐξαποστειλᾶριο: «Φως ο Πατήρ, Φως ο Λόγος, Φως και το

Άγιον Πνεύμα». Μα δεν είναι μόνο τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδος φως. Είναι και ο άνθρωπος φως. Μετέχει του Θείου Φωτός και φωτίζεται και απολαμβάνει αυτής της φωτιστικής καταστάσεως του Θεού.

Ο Χριστός δεν μεταμορφώθηκε γιατί δεν ήξερε τι να κάνει και λέει «ας κάνω και αυτό». Όχι. Εμείς κάνουμε τέτοια πράγματα. Δεν ξέρουμε τι να κάνουμε και κάνουμε και τούτο. Ο Χριστός έδειξε τη δύναμή Του, τη δόξα Του και το φως της Θεότητός Του στους μαθητές γιατί επρόκειτο το Πάθος και μάλιστα για να μη δειλιάσουν. Για να μη δειλιάσουν οι μαθητές κατά την ώρα του Πάθους Του, όταν γνώριζαν ότι Αυτός έχει δόξα θεϊκή.

Και ξέρετε, επάνω στο όρος Θαβώρ που πραγματοποιήθηκε το γεγονός της Θείας Μεταμορφώσεως, δεν έχουμε μόνον τον ελαυθέντα Κύριο, ο οποίος ήταν άνθρωπος και Θεάνθρωπος Θεός, αλλά έχουμε νεφέλη που επεσκίασε αυτούς, παρουσία δηλαδή του Αγίου Πνεύματος και έχουμε και πατρική φωνή: «Ούτος εστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα· ακούετε Αυτόν». Έχουμε φανέρωση της Αγίας Τριάδος! Πού; Μπροστά στους ανθρώπους όμως. Οι τρεις μαθητές είχαν εμπειρία της Τριαδικής Θεότητας. Άρα μπορούμε να έχουμε και εμείς τέτοια εμπειρία εις την ζωή μας. Και σε αυτό καλούμαστε.

Όταν κατορθώσουμε αυτά τα πράγματα, δηλαδή σταυρώσουμε τον εαυτό μας, τα πάθη μας, όταν παραδώσουμε την ψυχή μας εις τον Θεό θεωρώντας ότι την χάσαμε και ότι δεν κάνουμε αυτό που θέλουμε, αλλά ο Θεός εξασφαλίζει το συμφέρον μας, γιατί Αυτός μας σώζει, όχι η δική μας η στενοκεφαλιά και η εγωπαθής κατάσταση, τότε πράγματι, ενώνεται ο Θεός με τον άνθρωπο και πραγματοποιείται η ένθεη ζωή μέσα στον άνθρωπο.

Να ζει δηλαδή ο άνθρωπος κατά Χριστόν, να ζει μαζί με τον Θεό, να είναι Θεός γύρω από τον Θεό και να μετέχει σε αυτήν την θεία δόξα. Όλα τα άλλα λοιπόν, δεν είναι τίποτε! Όλα φεύγουν μετά από αυτήν την κατάσταση την θεϊκή. Γιατί γεμίζεις από Θεό, δεν θέλεις κάτι άλλο.

Να θυμηθούμε τι είπαν οι τρεις μαθητές εις τον Χριστό μετά την Μεταμόρφωση: «Καλόν εστίν ημάς εδώ». Του πρότειναν να φτιάξουν τρεις σκηνές: μία για Σένα, μία για τον Μωυσή και μία για τον Ηλία. Γιατί; Γιατί ήταν γεμάτοι από την θεότητα. Γιατί δεν τους έλειπε τίποτε, δεν τους απασχολούσε κάτι άλλο.

Όμως ο Χριστός κατέβηκε ξανά κάτω, στους πρόποδες του Όρους και μάλιστα διαβάζουμε στην Ευαγγελική διήγηση ότι αμέσως έκανε ένα θαύμα. Ανασταίνει τον υιό της χήρας της Ναΐν, ένα παιδάκι που το πήγαιναν να τον θάψουν. Μια νεκρική πομπή που τη συνάντησε ο Θεός, ο αναστημένος Θεός, ο Θεός των ζώντων και

των νεκρών, και ανέστησε το παιδί. Για να δείξει ακόμη μία φορά στους μαθητές ποιος είναι και να μη δειλιάσουν κατά την ώρα των παθημάτων Του, αλλά να κατανοήσουν το μέγεθος της αγάπης και της θυσίας του Θεού για τον άνθρωπο. Να προσφέρει το Σώμα Του, το αίμα Του, να εξευτελιστεί για μας, για να μπορούμε εμείς να γινόμαστε θεοί, με μικρό θήτα γύρω από τον Θεό. Ένθεοι δηλαδή, κοινωνοί Θείας δόξης, μέτοχοι της βασιλείας του Θεού.

Εύχομαι, αδελφοί, αυτό το γεγονός της Θείας Μεταμορφώσεως να συνέχει την καρδιά μας, να αλλάζει το νου μας, τις σκέψεις μας και τις διαθέσεις μας και να ζούμε με πολλή εμπιστοσύνη και στη ζωή και τη σωτηρία μας,

